Sprawa C-215/24 [Fira] [i]

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

20 marca 2024 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Tribunal Judicial da Comarca do Porto (sąd rejonowy w Porto, Portugalia) – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (lokalny sąd karny w Vila Nova de Gaia, Portugalia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

19 marca 2024 r.

Strona skarżąca:

Prokuratura

Skazany:

YX

Tribunal Judicial da Comarca do Porto (sąd rejonowy w Porto, Portugalia) Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (lokalny sąd karny w Vila Nova de Gaia, Portugalia) - Juiz 2 (sędzia 2)

Postępowanie zwyczajne (w składzie jednego sędziego)

1 Tribunal Judicial da Comarca do Porto (sąd rejonowy w Porto, Portugalia) Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (lokalny sąd karny w Vila Nova de Gaia, Portugalia) – Juiz 2 (sędzia 2) wnosi niniejszym o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w ramach postępowania karnego nr 4860/13.7TB VNG, wszczętego przez prokuraturę, w wyniku którego YX został skazany […].

[i] Nazwa niniejszej sprawy ma charakter fikcyjny. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

DOKUMENT ROBOCZY

I. Wprowadzenie

2 W dniu 9 października 2018 r. YX został skazany w postępowaniu zwyczajnym (w składzie jednego sędziego) na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności zamienioną na karę grzywny w wysokości 180 stawek dziennych grzywny za popełnienie przestępstwa oszustwa podatkowego określonego i podlegającego karze na podstawie obowiązującego w chwili popełnienia czynu art. 23 ust. 1 i 4 Decreto-Lei n.° 20-A/90 (dekretu z mocą ustawy nr 20-A/90) z dnia 15 stycznia 1990 roku. Orzeczenie o takiej treści wynika z tego, że prawo portugalskie wymaga wyważenia interesów i przeanalizowania możliwości wymierzenia kary zastępczej w przypadku skazania na karę pozbawienia wolności zgodną z formalnymi wymogami nałożenia kary zastępczej i która może – *in abstracto* – być przedmiotem takiej operacji. Kary zastępcze obejmują w szczególności zastępcze kary grzywny, co przewiduje art. 45 portugalskiego kodeksu karnego: „1. *W przypadku skazania na karę pozbawienia wolności do jednego roku, kara ta zostaje zastąpiona karą grzywny lub inną karą niepolegającą na pozbawieniu wolności, która ma zastosowanie, chyba że konieczność zapobieżenia popełnieniu kolejnych przestępstw w przyszłości wymaga wykonania kary pozbawienia wolności*”.

3 W związku z niezapłaceniem grzywny zarządzono wykonanie orzeczonej w pierwszym miejscu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności zgodnie z art. 45 ust. 2 portugalskiego kodeksu karnego, który przewiduje, że „*[w] przypadku niezapłacenia grzywny skazany odbywa karę pozbawienia wolności nałożoną w wyroku. Przepis art. 49 ust. 3 niniejszego kodeksu stosuje się odpowiednio*”.

4 Artykuł 49 ust. 3 portugalskiego kodeksu karnego stanowi: „*Wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności może zostać zawieszone na okres od roku do trzech lat, jeżeli skazany wykaże, że grzywna nie została zapłacona z przyczyn od niego niezależnych, pod warunkiem, że zawieszenie to zostanie powiązane z przestrzeganiem obowiązków lub zasad postępowania niemających treści ekonomicznej lub finansowej. Zastępczą karę pozbawienia wolności wykonuje się, jeżeli obowiązki lub zasady postępowania nie były przestrzegane, a jeżeli przestrzegano ich, uznaje się ją za niebyłą”*.

5 Ponieważ skazany YX nie wykazał, że niezapłacenie grzywny nie było przez niego zawinione, sąd uchylił karę zastępczą i zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności, wydając odpowiednie nakazy aresztowania.

6 Nakaz ten nie mógł jednak zostać wykonany, ponieważ zainteresowany wyjechał za granicę, co prowadzi do uznania, że uchyla się on od poddania się nałożonej karze.

7 Kroki podjęte w celu ustalenia miejsca pobytu zainteresowanego pozwoliły stwierdzić, że mieszkał on w Hiszpanii.

DOKUMENT ROBOCZY

8 W dniu 2 lutego 2022 r. wydano wówczas europejski nakaz aresztowania (zwany dalej „ENA”), aby doprowadzić do przekazania zainteresowanego w celu odbycia przez niego kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, na którą został skazany.

9 Wykonując ten nakaz aresztowania (ENA), hiszpańskie organy sądowe odmówiły przekazania zainteresowanego ze względu na to, że legalnie zamieszkiwał on w Hiszpanii i wyraził wolę odbycia kary w tym państwie, zobowiązując się jednocześnie do uznania orzeczonej (portugalskiej) kary i jej wykonania w Hiszpanii.

10 W tym względzie władze hiszpańskie zadziałały w oparciu o art. 4 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz.U. 2008, L 327, s. 27, zwanej dalej „decyzją ramową 2008/909”), wydając oświadczenie, w którym wskazały, że uznają karę nałożoną przez sąd portugalski, dzięki czemu nie doprowadzi to do uniknięcia kary.

11 Jednakże w dniu 11 października 2023 r., działając na podstawie art. 80 hiszpańskiego kodeksu karnego, który – w postępowaniu karnym właściwym dla tego porządku prawnego – zezwala sądowi na zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres od dwóch do pięciu lat, Juzgado Central de Lo Penal n.° 1 de Madrid (krajowy centralny sąd karny nr 1 w Madrycie, Hiszpania) zawiesił na okres dwóch lat wykonanie kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej YX za popełnienie wskazanego przestępstwa.

12 Ze względu na to, że portugalska prokuratura nie może przychylić się do decyzji sądu hiszpańskiego, zwróciła się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w oparciu o **następujące podstawy.**

II. Uzasadnienie

13 Przepisy decyzji ramowej 2008/909 i decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi – Oświadczenia niektórych państw członkowskich w sprawie przyjęcia decyzji ramowej (Dz.U. 2002, L 190, s. 1, zwanej dalej "decyzją ramową 2002/584") mają zastosowanie do niniejszej sprawy.

14 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału decyzja ramowa, nawet jeśli nie ma ona skutku bezpośredniego, ma charakter wiążący wobec organów krajowych, w tym sądów krajowych, które są zobowiązane do dokonywania wykładni swojego prawa krajowego zgodnie z prawem Unii. Stosując prawo krajowe, sądy są zatem zobowiązane do dokonywania jego wykładni w świetle przepisów i celów decyzji ramowej [wyrok z dnia 29 czerwca 2017 r., Popławski, C-579/15,

DOKUMENT ROBOCZY

EU:C:2017:503, pkt 31 wyrok z dnia 8 listopada 2016 r., Ognyanov, C-55(4)/14, EU:C:2016:835, pkt 62–64].

15 Ponadto przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część on stanowi (wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, pkt 35).

16 Zgodnie z art. 1 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584/ państwa członkowskie są zobowiązane wykonać każdy ENA w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania i zgodnie z przepisami tej decyzji ramowej.

17 W tym względzie art. 4 pkt 6 decyzji ramowej 2002/584 wymienia podstawę fakultatywnej odmowy wykonania ENA, zgodnie z którą wykonujący nakaz organ sądowy może odmówić wykonania takiego nakazu wydanego w celu wykonania kary, jeżeli osoba, której dotyczy nakaz, „*jest obywatelem wykonującego nakaz państwa członkowskiego lub w tym państwie stale przebywa*”, a państwo to zobowiązuje się wykonać tę karę zgodnie ze swoim prawem krajowym.

18 Ponadto art. 25 decyzji ramowej 2008/909 przewiduje, że jej przepisy mają zastosowanie, w zakresie, w jakim są zgodne z przepisami decyzji ramowej 2002/584, do wykonywania kar, w przypadku, gdy państwo członkowskie rozpocznie wykonywanie kary w sprawach objętych art. 4 ust. 6 tej decyzji ramowej. W niniejszej sprawie hiszpańskie organy sądowe powołały się na podstawę fakultatywnej odmowy wykonania ENA związaną z miejscem stałego pobytu poszukiwanej osoby, której dotyczy wniosek, i rozpoczęły wykonywanie kary.

19 Artykuł 8 decyzji ramowej 2008/909 ustanawia ograniczone okoliczności, w jakich właściwy organ państwa wykonującego może dostosować karę orzeczoną w państwie wydającym. W świetle logiki i materii leżących u podstaw tej decyzji ramowej warunki te wydają się być jedynymi wyjątkami od ciążącego na organie wykonującym obowiązku uznania przekazanego mu wyroku i wykonania kary, której czas trwania i rodzaj powinny odpowiadać czasowi trwania i rodzajowi przewidzianymi w wyroku wydanym w wydającym nakaz państwie członkowskim.

20 Sąd orzekający w niniejszej sprawie uważa, państwo wykonujące nie może z mocą wsteczną zmienić orzeczenia sądu państwa wydającego do tego stopnia, że ostatecznie prowadzi do zastąpienia własnym orzeczeniem orzeczenia sądu, który wydał wyrok skazujący. W konsekwencji organ państwa wykonującego właściwy w zakresie wykonania kary nie może zawiesić jej wykonania, nawet jeśli taka możliwość istnieje w przypadku do orzeczeń krajowych. Orzeczenie o przeciwnej treści zagroziłoby bowiem celom realizowanym przez decyzję ramową 2008/909, w tym poszanowaniu zasady wzajemnego uznawania, która stanowi samą istotę współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii Europejskiej.

DOKUMENT ROBOCZY

21 Okoliczność, że sąd krajowy państwa wykonującego mógłby orzec o zawieszeniu skutecznej kary pozbawienia wolności (nawet jeśli zawieszenie to jest zgodne z przepisami prawa krajowego tego państwa dotyczącymi własnych organów sądowych) po uznaniu wyroku skazującego wydanego przez sąd państwa [wydającego nakaz], podczas gdy właściwe organy państwa wydającego nie zawiesiłyby tej kary na mocy właściwego im prawa krajowego, podważałby szczególne, wzajemne zaufanie pomiędzy państwami członkowskimi odpowiednio w ich systemach wymiaru sprawiedliwości.

22 W ocenie sądu orzekającego w niniejszej sprawie Trybunał uznał ten brak możliwości, a przynajmniej w sposób dorozumiany, w punkcie 65 wyroku z dnia 11 marca 2020 r. (Europejski nakaz aresztowania – Gwarancja, że osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, zostanie ponownie przekazana do wykonującego nakaz) (C-314/18, EU:C:2020:191), w którym wskazano, że przepis art. 8 decyzji ramowej 2008/909 przewiduje ścisłe warunki, w których możliwe jest dostosowanie przez właściwy organ wykonującego nakaz państwa członkowskiego wyroku skazującego wydanego w wydającym nakaz państwie członkowskim, „*które stanowią jedyne wyjątki od ciążącego co do zasady na wspomnianym organie na podstawie art. 8 ust. 1 tej decyzji ramowej obowiązku uznania przekazanego mu wyroku i wykonania kary, której czas trwania i rodzaj odpowiadają czasowi trwania i rodzajowi przewidzianym w wyroku wydanym w wydającym nakaz państwie członkowskim (zob. podobnie wyrok z dnia 8 listopada 2016 r., Ognyanov, C- 554/14, EU:C:2016:835, pkt 36)*”. Stanowisko to znajduje również potwierdzenie w punkcie 35 wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r., AV (Wyrok łączny) (C-221/19, EU:C:2021:278).

23 Jak orzekł Trybunał w punkcie 2 sentencji wyroku z dnia 11 marca 2020 r., SF (Europejski nakaz aresztowania – Gwarancja, że osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, zostanie ponownie przekazana do wykonującego nakaz) (C-314/18, EU:C:2020:191): „*Artykuł 25 decyzji ramowej 2008/909, zmienionej decyzją ramową 2009/299, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu przeprowadzenia postępowania karnego jest uzależnione od gwarancji, o której mowa w art. 5 pkt 3 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, wykonujące nakaz państwo członkowskie może w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności orzeczonych wobec osoby, której dotyczy europejski nakaz aresztowania w wydającym nakaz państwie członkowskim, dostosować wymiar tej kary tylko w ściśle określonych warunkach ustanowionych w art. 8 ust. 2 decyzji ramowej 2008/909, zmienionej decyzją ramową 2009/299*”.

24 To rozumowanie należy, jak się wydaje, zastosować również w niniejszej sprawie.

25 Dostosowanie lub zmiana kary przez właściwy organ sądownictwa hiszpańskiego (poprzez zawieszenie wykonania wyroku) poza sytuacją objętą zakresem zastosowania przepisu art. 8 decyzji ramowej 2008/909, mającej zastosowanie na mocy art. 25 tejże decyzji ramowej, nie może bowiem zostać zaakceptowane,

DOKUMENT ROBOCZY

gdyż w przeciwnym razie prowadziłoby to do naruszenia zasady wzajemnego uznawania.

26 Sąd orzekający w niniejszej sprawie uważa również, że chociaż art. 17 decyzji ramowej 2008/909 przewiduje, że wykonanie kary podlega prawu państwa wykonującego, przepis ten dotyczy jedynie środków mających zapewnić faktyczne wykonanie kary pozbawienia wolności. Nic bowiem nie pozwala interpretować tego przepisu w ten sposób, że jego przedmiotowy zakres zastosowania obejmuje orzeczenie zawieszające wykonanie kary pozbawienia wolności, na którą osoba, której dotyczy nakaz, została skazana.

27 Podsumowując, sąd hiszpański zobowiązał się wykonać orzeczenie, ponieważ powołał się na możliwość odmowy wykonania ENA ze względu na to, że skazany stale przebywa w Hiszpanii. W następstwie tego zobowiązania wyrok skazujący wydany przez sąd portugalski został mu przekazany w celu jego uznania i wykonania zgodnie z decyzją ramową 2008/909. Sąd hiszpański nie może powoływać się na swoje przepisy krajowe w celu ponownego zbadania lub zmiany charakteru kary wymierzonej skazanemu z pominięciem warunków i ograniczeń wynikających z art. 8 ust. 2 i 4, art. 17 ust. 2 i art. 19 ust. 2 decyzji ramowej 2008/909.

28 Jak orzekł Trybunał w wyroku z dnia 29 czerwca 2017 r., Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, pkt 22), odmowa wykonania ENA na podstawie art. 4 pkt 6 decyzji ramowej 2002/584 wymaga prawdziwego jednostronnego zobowiązania się przez wykonujące nakaz państwo członkowskie do zapewnienia wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej osobie poszukiwanej w wydającym nakaz państwie członkowskim, jako że każdorazowo wykonanie ENA musi zostać poprzedzone weryfikacją przez wykonujący nakaz organ sądowy możliwości rzeczywistego wykonania kary. W związku z tym, jeżeli państwo wykonujące nakaz nie jest w stanie tego zagwarantować, nie może ono doprowadzić do bezkarności osoby, której dotyczy nakaz, i powinno wykonać ENA poprzez przekazanie tej osoby państwu wydającemu nakaz.

29 Gdy państwo hiszpańskie odmówiło wykonania ENA, oświadczyło zatem, że jest gotowe przejąć wykonanie kary w całym jej zakresie, bez możliwości przekształcenia kary pozbawienia wolności w środek zastosowany w jej miejsce (ponieważ przewidziane w tym celu ścisłe warunki nie zostały spełnione), co skutkowałoby zmianą orzeczenia sądu państwa wydającego, a na co decyzja ramowa 2008/909 nie pozwala.

30 Ponadto sąd orzekający w niniejszej sprawie uważa, że zgodnie z przepisami wyżej wymienionych międzynarodowych aktów prawnych hiszpański organ sądowy powinien przynajmniej uprzednio poinformować państwo wydające nakaz o możliwości zawieszenia kary pozbawienia wolności, aby umożliwić mu zareagowanie w oparciu o art. 12 i 13 decyzji ramowej.

*

DOKUMENT ROBOCZY

31 W świetle powyższego stan faktyczny niniejszej sprawy wymaga zastosowania przepisów prawa Unii. Kontekst ten komplikuje podjęcie przez sąd orzekający w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia w przedmiocie dalszego jej prowadzenia lub zakończenia. W tej sytuacji konieczne jest przeprowadzenie szczegółowej analizy istotnych okoliczności faktycznych i przepisów prawnych.

32 Zgodnie z art. 19 ust. 3 lit. b) Traktatu z Lizbony zadaniem Trybunału jest wydawanie orzeczeń „w *trybie prejudycjalnym na wniosek krajowych organów sądowych w sprawie ważności i interpretacji aktów instytucji*".

33 Podobnie art. 267 TFUE stanowi, że „*Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym: […] b) o ważności i wykładni aktów przyjętych przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii" oraz że „w przypadku, gdy pytanie z tym związane jest podniesione przed sądem jednego z państw członkowskich, sąd ten może, jeśli uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku, zwrócić się do Trybunału z wnioskiem o rozpatrzenie tego pytania"*.

34 Jeżeli warunki określone w prawie Unii są spełnione, wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest, poza sytuacją błędu, właściwe i niezbędne dla zapewnienia jego pierwszeństwa.

35 Niniejsza sprawa budzi racjonalne wątpliwości co do wykładni i stosowania prawa Unii, co ma kluczowe znaczenie dla ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy. Zwrócenie się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest zatem niezbędne, aby uniknąć rozbieżności w wykładni rozpatrywanych przepisów prawa Unii. Ponadto w ocenie sądu orzekającego w niniejszej sprawie, po zapoznaniu się z krajowym orzecznictwem i orzecznictwem Trybunału, wydaje się, iż sporne pytanie nie było przedmiotem pogłębionej analizy pozwalającej na rozwianie podniesionej wątpliwości i że wykładnia wskazanych przepisów nadal powoduje trudności.

36 **Trybunał jest zatem właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym o wykładni traktatu, a każdy sąd państwa członkowskiego może**, w przypadku, gdy takie pytanie zostanie przed nim podniesione, **zwrócić się do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia** w trybie prejudycjalnym, jeśli uzna, że decyzja **w tej kwestii** jest niezbędna do wydania przez niego wyroku. Chodzi tu o dobrze znany mechanizm **odesłania prejudycjalnego** sądu krajowego do sądu europejskiego, którego pierwszą i główną funkcją jest uzyskanie wykładni i poprzez nią jednolite stosowanie prawa Unii we wszystkich państwach członkowskich, tak aby jego skuteczność była zawsze taka sama.

37 Decyzja o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym należy wyłącznie do sądu, który ma możliwość wystąpienia z takim **wnioskiem z urzędu**. Podobnie do sądu należy **sformułowanie pytań**, które mają być przedłożone Trybunałowi.

DOKUMENT ROBOCZY

38 W niniejszej sprawie, zatem, zdaniem sądu orzekającego odpowiedź Trybunału jest **niezbędna do podjęcia rozstrzygnięcia w dalszych etapach postępowania**.

III. PYTANIA PREJUDYCJALNE

Z powyższych względów Tribunal Judicial da Comarca do Porto (sąd rejonowy w Porto, Portugalia) Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (lokalny sąd karny w Vila Nova de Gaia, Portugalia) sędzia nr 2 postanawia **zawiesić postępowanie do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w trybie prejudycjalnym** na podstawie art. 267 akapit pierwszy lit. b) TFUE **w odpowiedzi na następujące pytania**:

1. Czy państwo wykonujące nakaz, po odmowie wykonania europejskiego nakazu aresztowania na podstawie art. 4 pkt 6 decyzji ramowej 2002/584 z uwagi na miejsce stałego pobytu osoby skazanej i po uznaniu wyroku skazującego, może powoływać się na zastosowanie swojego prawa krajowego i na swoją kompetencję jako państwa wykonującego nakaz w celu zawieszenia kary pozbawienia wolności skutecznie orzeczonej w państwie wydającym nakaz, w sytuacji gdy postępowanie w sprawie wykonania tego wyroku już się toczy?

2. Czy organ sądowy państwa wykonującego nakaz może zmienić orzeczenie organu sądowego państwa wydającego nakaz, które należycie się uprawomocniło, poza przypadkami przewidzianymi w art. 8 i art. 17 ust. 1 i 2 decyzji ramowej 2008/909?

3. Czy art. 17 ust. 1 decyzji ramowej 2008/909 należy interpretować w ten sposób, że zezwala on państwu wykonującemu nakaz na zawieszenie skutecznie orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez zastosowanie warunków określonych w jego prawie krajowym, jeżeli właściwe organy państwa wydającego nakaz nie uczyniły tego zgodnie z jego prawem?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytania:

4. Czy w świetle przepisów art. 12, 13 i art. 17 ust. 3 decyzji ramowej 2008/909 organy sądowe Hiszpanii (państwa wykonującego nakaz) nie powinny były uprzednio poinformować państwo wydające nakaz o ich stanowisku co do możliwości zawieszenia kary pozbawienia wolności, na którą poszukiwana osoba została skazana?

IV. PILNY TRYB PREJUDYCJALNY

Artykuł 107 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem stanowi:

„*1. Odesłanie prejudycjalne podnoszące kwestię lub kwestie dotyczące dziedzin objętych tytułem V w trzeciej części Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej*

DOKUMENT ROBOCZY

może, na wniosek sądu odsyłającego lub w wyjątkowych przypadkach z urzędu, zostać rozpoznane w trybie pilnym, stanowiącym odstępstwo od przepisów niniejszego regulaminu. 2. Sąd odsyłający przedstawia okoliczności prawne i faktyczne wskazujące na pilny charakter sprawy, uzasadniający zastosowanie tego szczególnego trybu, a także, w miarę możliwości, propozycję odpowiedzi na pytania prejudycjalne. […]"

Nie ulega wątpliwości, że rozpatrywana sprawa wchodzi w zakres tytułu V części trzeciej traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w szczególności jego rozdziału 4. zatytułowanego „Współpraca wymiarów sądowych w sprawach karnych". Artykuł, który otwiera ten rozdział – art. 82 TFUE – ustanawia bowiem zasadę wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych przez państwa członkowskie.

Ponadto niniejsze odesłanie prejudycjalne odnosi się do odmowy przekazania [osoby] celu w wykonaniu ENA, przy której organy sądowe Hiszpanii, które wzięły pod uwagę legalne zamieszkiwanie skazanego w Hiszpanii i jego wolę odbycia kary w tym państwie, przystąpiły do uznania i wykonania orzeczonej kary, ale postanowiły zastosować właściwe im prawo krajowe i zawiesić tę karę. Należy zatem zastosować tryb pilny, ponieważ zadane pytania mają decydujące znaczenie dla oceny sytuacji prawnej skazanego w ramach toczącego się postępowania.

W związku z powyższym sąd orzekający w niniejszej sprawie sugeruje, **aby na pytania prejudycjalne odpowiedzieć w następujący sposób:**

1. Sąd orzekający w niniejszej sprawie uważa, że zasada wzajemnego uznawania oznacza, że orzeczenie sądowe wydane przez organ sądowy jednego państwa członkowskiego zgodnie z jego prawem może być bezpośrednio wykonane przez organ sądowy innego państwa członkowskiego, wywołując skutki co najmniej równoważne ze skutkami orzeczenia wydanego przez krajowy organ sądowy. W przypadku odmowy wykonania ENA, jak w niniejszej sprawie, państwo wykonujące nakaz jest w związku z tym zobowiązane do wyrażenia zgody na wykonanie kary na warunkach identycznych z warunkami jej wykonywania w państwie wydającym nakaz.

2. Sąd orzekający w niniejszej sprawie uważa, że na pytanie to należy udzielić odpowiedzi przeczącej, jako że decyzja ramowa 2008/909 przewiduje w art. 8 i 17 ust. 2 ścisłe okoliczności, w jakich państwo wydające nakaz może dostosować karę. *„Możliwość dostosowania kary można [zatem] stosować jedynie w bardzo ograniczony sposób […] – z uwagi na ogólny cel w postaci wzajemnego uznawania" „które polega, w ostatecznym rozrachunku, na nadaniu prawomocnemu orzeczeniu pełnej i bezpośredniej skuteczności w całej Unii, jako że uznanie skutków zagranicznego orzeczenia oznacza również uznanie go za ważne w odniesieniu do własnych obywateli – oraz w sposób odpowiedni, jeśli weźmie się pod uwagę wzajemne zaufanie do każdego z różnych systemów prawnych i sądowych, które jest przy tym uzasadnione bliskością prawną*

DOKUMENT ROBOCZY

i kulturową, a także wspólnym podporządkowaniem się ochronie praw podstawowych" [wyrok trzeciej izby Supremo Tribunal de Justicia (sądu najwyższego, Portugalia) z dnia 13 kwietnia 2011 r., sprawa nr 53/10.3 YREVR.S2].

3. Artykuł 17 decyzji ramowej 2008/909 należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on na zmianę kary pozbawienia wolności skutecznie orzeczonej w państwie wydającym nakaz poprzez nałożenie kary alternatywnej, a konkretnie poprzez zawieszenie tej kary w oparciu o wymogi prawa krajowego państwa wykonującego nakaz w przypadku, w którym właściwe organy państwa wydającego nakaz nie uczyniły tego zgodnie ze właściwym im prawem.

4. W odniesieniu do ostatniego pytania sąd orzekający w niniejszej sprawie uważa, że na poprzednie pytania należy udzielić odpowiedzi przeczącej. Niemniej jednak, na wypadek gdyby Trybunał nie zgodził się z tą oceną, sąd orzekający w niniejszej sprawie proponuje udzielić odpowiedzi, zgodnie z którą państwo wykonujące nakaz powinno poinformować państwo wydające nakaz o jego stanowisku co do możliwości zawieszenia kary pozbawienia wolności, na którą osoba oskarżona została skazana przed dostosowaniem tej kary zgodnie ze swoim prawem krajowym w oparciu art. 12 ust. 1 oraz do celów art. 13 i art. 17 ust. 3 decyzji ramowej 2008/909, ponieważ w takim przypadku państwo wydające nakaz mogłoby albo zgodzić się na zastosowanie tych przepisów, albo wycofać zaświadczenie.

[…] [Kwestie związane z postępowaniem krajowym oraz załączniki]

*

Vila Nova de Gaia,

Sędzia-stażystka

Sporządzono i podpisano elektronicznie dnia 19 marca 2024 r.

DOKUMENT ROBOCZY